

PIESE ROMÂNEȘTI ÎN NOI VERSIUNI SCENICE

TEATRUL DRAMATIC
DIN BRAȘOV

MATCA

de Marin Sorescu

Data premierei : 24 mai 1981.

Regia și scenografia : SERGIU SAVIN. Muzica : DORIN LIVIU ZAHARIA.

Distribuția : VIRGINIA ITTA MARCU (Irina); COSTACHE BABII (Moșul); GABRIEL SÂNDULESCU, NAE CRISTOLOVEANU, MIHAI BĂLAȘ-JUJUCĂ (Momiile); NICOLAE MANOLACHE (Titu); LUMINIȚA BLĂNARU (Silvica).

Virginia Itta Marcu și
Nicolae Manolache

Propunere repertorială de prestigiu, montarea piesei *Matca* pe scena brașoveană reține atenția nu doar prin incontestabila autoritate a textului sorescian, ci și prin unghiul inedit, personal, de abordare teatrală.

Spectacolul conceput de Sergiu Savin (autor și al unui decor de o remarcabilă forță expresivă) operează cu stăruitor interes în planul ideilor, al simbolurilor, desprinde din concretețea gestului și a cuvântului înțelesurile general-umane, eliberate de culoarea, de greutatea specifică a unui timp, a unui loc, a unei întâmplări. Acest mod de lectură, urmat consecvent pe parcursul întregului spectacol (cu excepția începutului, destul de incert ca intenții), oferă posibilități de interpretare scenică elevată și substanțială, dar conține, în același timp, și riscurile transcrierii parțiale a bogăției de sensuri a textului. Spectacolul pune în evidență cu limpezime atît calitățile, cît și limitele formulei regizorale adoptate.

Cercetare pătrunzătoare, fină, a universului filozofic al piesei (aici, proiectat cu hotărîre în prim-plan), versiunea scenică brașoveană își propune, și reușește, să fie un dialog despre viață și despre moarte, despre rosturile omului în lume, despre harul de a dăinui, aflînd în dramatismul oricărui sfîrșit triumful unui nou început. Este o imagine marcat spiritualizat a piesei *Matca*, în care regăsim înălțimea ideilor soresciene, tensiunea in-

telectuală, dar în mai mică măsură, uneori chiar deloc, temperatura trăirilor, seva ce țîșnește din fiecare cuvînt al textului, substanța profund populară, robustețea umorului.

Racordată precis la viziunea regizorală, interpretarea sensibilă a Virginiei Itta Marcu se remarcă printr-o deosebită coerență în construcția rolului, în alegerea mijloacelor de expresie. Evitînd statornic tentația — greu de învins, în acest caz — de „a trăi“ cu virtuozitate sentimente, emoții, de a se adresa, deci, inimii spectatorului, actrița știe — cale mult mai dificilă — să se adreseze gîndului, puterii de înțelegere. Este o ipostază scenică conducînd nu la o sărăcire, ci la o exemplară esențializare a personajului. Mai puțin revelator și pentru ideile textului, și pentru lectura propusă de spectacol, este portretul Moșului, creionat de Costache Babil. O linie simplă, lipsită de detalii inutile, o atență și totdeauna justificată plasare a accentelor dramatice, gradarea subtilă a tensiunii emoționale dau pondere în spectacol personajului interpretat de Nicolae Manolache. O prezență expresivă, exact plasată în contextul scenic, definește rolul incredințat Luminii Blănaru.

Cristina DUMITRESCU